

UZASADNIENIE

M. C. został oskarżony o to, że:

w dniu 14 lipca 2015 roku na targowisku w L. przechowywał wyroby akcyzowe w postaci 342 paczek papierosów różnych marek (w łącznej ilości 14.400 sztuk papierosów), nieoznaczonych polskimi znakami skarbowymi akcyzy wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 114 ustawy z dnia 06 grudnia 2008 roku o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2014 r., nr 752) przez co naraził na uszczuplenie podatek akcyzowy w łącznej wysokości 11.700,00 zł, tj. wyrobów akcyzowych stanowiących przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63 § 6 kks w zw. z art. 63 § 1 kks, tj. o przestępstwo skarbowe określone w art. 65 § 3 kks w zw. z art. 65 § 1 kks

Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim wyrokiem z dnia 01 lutego 2016 roku w sprawie II K 666/15 uznał oskarżonego M. C. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i na podstawie art. 65 § 3 kks wymierzył mu 30 stawek dziennych grzywny przyjmując wartość jednej stawki na kwotę 100 złotych,

- na podstawie art. 30 § 2 i 6 kks w zw. z art. 31 § 6 kks orzekł przepadek dowodów rzeczowych - karta 8 akt sprawy, nakazując ich zniszczenie,

- zasądził od oskarżonego 370 złotych tytułem kosztów sądowych .

Wyrok ten zaskarżył oskarżyciel publiczny, Urząd Celný w Piotrkowie Trybunalskim w części dotyczącej orzeczenia o karze.

Apelacja wywiedziona została z podstawy prawnej art. 438 pkt 4 kpk i zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi rażącą niewspółmierność kary grzywny.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez znaczne zaostrenie orzeczonej wobec oskarżonego kary grzywny.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja oskarżyciela publicznego w zakresie postawionego zaskarżonemu wyrokowi zarzutu okazała się niezasadna.

Kara grzywny wymierzona przez Sąd Rejonowy utrzymuje się w granicach wyznaczonych przez dyrektywy z art. art. 12 § 1 i 2 kks z art. 23 § 3 k.k.s.

Określając liczbę stawek dziennych, sąd trafnie ocenił zawinienie oskarżonego i społeczną szkodliwość popełnionego przez niego czynu. Kara na poziomie 30 stawek dziennych w należyty sposób uwzględnia okoliczności związane z osobą oskarżonego oraz okoliczności zdarzenia.

Nie bez znaczenia w tej kwestii pozostaje okoliczność, iż uszczuplona przez oskarżonego kwota podatku akcyzowego w wysokości 11.700 złotych, jest małej wartości (tj. wartości, która w chwili czynu nie przekracza dwustukrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia (art. 53 § 14 kks). Na dzień popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu minimalne wynagrodzenie zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 11 września 2015 roku wynosiło 1.750 złotych. Powyższe prowadzi do konstatacji, że na dzień popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu mała wartość wynosiła 350000 złotych. W konsekwencji stwierdzić należy, że kwota narażonego na uszczuplenie podatku była stosunkowo nieznaczna.

Stosownie do uregulowania art. 23 § 3 kks Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił również wysokość stawki dziennej grzywny biorąc pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości

zarobkowe. Oceniając niniejsze okoliczności, Sąd pierwszej instancji doszedł do słusznego przekonania, iż nie przemawiają one za nałożeniem na oskarżonego obciążenia finansowego w wyższej kwocie.

Zauważyć wypada też, że oskarżony nie był karany za przestępstwa skarbowe, co również pozwalała przyjąć, że kara grzywny w wysokości 30 stawek dziennych grzywny w wystarczającym stopniu ugruntuje w oskarżonym postawę poszanowania dla norm prawnych.

Końcowo należy podkreślić, że kara grzywny nie musi zbliżać się automatycznie wysokością do kwoty należności publicznoprawnej, narażonej przez oskarżonego na uszczuplenie. Kara ta ma odpowiadać dyrektywom wymiaru kary grzywny i uwzględniać sytuację osobistą i majątkową podsądnego, a także stanowić dla niego realną dolegliwość.

Konkludując stwierdzić trzeba, że wymierzona oskarżonemu kara nie może uchodzić za rażąco łagodną. Oceniając jej wymiar w aspekcie przedstawionych powyżej uwag, należy stwierdzić, iż odpowiada ona w pełni dyrektywom i przesłankom wymiaru kary określonym w art. 13 § 1 kks, co pozwala przyjąć, iż spełni swoje cele przede wszystkim w zakresie indywidualnego oddziaływania.

Sąd Okręgowy obciążył Skarb Państwa wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym, w związku z nieuwzględnieniem apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego, stosownie do art. 636 kpk.